

Lovforslagets §§ 1—2 (se Tillæg C. Sp. 25) samt dets Overgang til tredje Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Afvigelser i 1915—16 fra Bestemmelserne i Lov om Hærens Ordning af 30. September 1909 om Afholdelse af Øvelser ved Bornholms Væbning.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 308).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer og Spørgsmaalet om dets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslagets §§ 1—2 (se Tillæg C. Sp. 39) samt dets Overgang til tredje Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 196 af 17. Juli 1915 om midlertidigt Tillæg til almindelig borgerlig Straffelov af 10. Februar 1866.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3347).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

J. Pedersen: Ved Fremsættelsen af det foreliggende Lovforslag udtalte den højtærede Justitsminister, at denne Lov, hvis Gyldighed søges forlænget, har virket tilfredsstillende. Nogen stor direkte Virkning har denne Lov jo ikke haft. Indtil de sidste Dage har der, mig bekendt, kun foreligget eet Tilfælde, i hvilket der er iværksat Sagsanlæg i Henhold til denne Lov. Nu er der, ser jeg i Bladene i Dag, kommet et Tilfælde til; det første Tilfælde angaar Lovens § 1, det sidste dens § 2. Hvad der kan komme ud af disse Sager, er ikke godt at vide. Den første har verseret længe, hos os er Rettens Vej jo saare lang, og hvad der

kan komme ud af den til sidst, ved jeg ikke, men jeg synes, at man maa sige, at nogen stor direkte Virkning har denne Lov ikke haft. Jeg er tilbøjelig til at mene, at naar den højtærede Minister udtalte, at den har virket tilfredsstillende, har han nærmest haft den indirekte Virkning for Øje. Denne skjuler sig i Mørket; om den kan man have forskellige Meninger, sige noget bestemt derom eller bevise noget i den Retning, det kan man ikke. Jeg har den Opfattelse, at den indirekte Virkning ikke har haft meget at betyde. Jeg har før som Redaktør arbejdet under en ekstraordinær Presselov. Den Gang skrev jeg hver Dag mine politiske Artikler med Loven liggende paa mit Skrivebord. Jeg tvivler meget om, at der er nogen Journalist, der i dette Tilfælde har følt sig opfordret til at tage saa meget Hensyn til den nye ekstraordinære Presselov. Vi forsøgte i Sommer at faa Loven gjort saa uskadelig som muligt, og jeg tror, at det i Hovedsagen lykkedes os.

Naar der nu spørges om Lovens Forlængelse, synes jeg, at Besvarelsen af dette Spørgsmaal og Spørgsmaalet om, hvor lang denne Forlængelse skal være, for en Del maa afhænge af, hvilken Betydning man tillægger denne Lov og dens Indflydelse. Jeg maa sige, at jeg tillægger den ikke nogen stor Betydning, og jeg tror heller ikke, at den vil faa det i Fremtiden. Jeg kunde tænke mig, at man i Overensstemmelse med, hvad man gjorde sidste Gang, vilde gøre den Frist, som nu foreslaas i Lovforslaget, noget kortere. Det vilde jeg i og for sig ikke have noget imod; man kan jo altid, naar Rigsdagen er samlet, forlænge Gyldigheden af en saadan Lov, men at affatte den saaledes, at den skulde udløbe paa et Tidspunkt, hvor Rigsdagen ikke var samlet, vilde jeg dog anse for mindre heldigt. Jeg er mest tilbøjelig til at tro, at man skulde kunne vedtage dette Lovforslag, som det nu foreligger, og gøre det med et stille Haab om, at Loven af sig selv maatte falde bort eller blive hævet paa Grund af, at Krigen omsider hørte op. Jeg skal altsaa anbefale, at vi fremmer dette Lovforslag, men skulde der være et stærkere Ønske fra nogen Side om at sætte en noget kortere Frist, skal jeg heller ikke modsætte mig det.

Goos: Jeg er enig med den ærede foregaaende Taler i, at denne Lov maa forlænges, fordi de samme Omstændighe-